

har ment at maatte tage Forbehold med Hensyn til en Udgiftspost vedrørende Aktieselskabet „Kolby Kaas Havn“, idet Eftergivelsen af et Laan paa 35,000 Kr. først har fundet Sted i Finansaaret 1895—96 og har fundet Sted i Henhold til foreløbig Lov af 1ste April 1893. Da Mindretallet, ligesom de to Statsrevisorer, ikke betragter dette som utilstrækkelig Hjemmel, har der ikke været Grund for mig til at tiltræde dette Forbehold, og jeg skal blot bemærke, at om selve Realiteten har der jo ingen Uenighed været, idet den paagældende Eftergivelse af Laanet har været sanktioneret baade af Folketinget og af Landstinget i Foraaret 1893 paa de af hvert Ting vedtagne Forslag til Finanslov for det paafølgende Finansaar. Man har altsaa været ganske enig i, at denne Eftergivelse skulde finde Sted. Det er kun det mere formelle, at Eftergivelsen har fundet Sted i Henhold til den foreløbige Lov, der har foranlediget de to Statsrevisoreres Indsigelse, hyortil Flertallet har sluttet sig. Jeg har, som sagt, ikke fundet Anledning til at slutte mig hertil og har derfor fremsat min Særindstilling. Men i øvrigt slutter jeg mig til Indstillingen fra den øvrige Del af Udvalget.

Finansministeren (Hørring): Af de af den ærede Ordfører fremdragne Punkter i Betænkningen, som vedrøre mig, skal jeg først omtale Tantiemeløningerne ved Livsforsikringsanstalten. Han angav de Formaal, som man havde haft ved denne Lønningsmaade, men dette skal jeg dog supplere derhen, at man tillige har iagttaget, at Gagerne ved Livsforsikringsanstalten ere lavere end for Embedsmænd i tilsvarende Stillinger i Statsembeder, navnlig ogsaa saaledes, at der ikke ved Livsforsikringsanstalten er Spørgsmaal om Alderstillæg. Tantiemerne bøde altsaa paa denne Mangel af Alderstillæg, hvilket ikke har ringe Betydning. At imidlertid Tantiemerne ere voksede betydeligt, maa erkendes. Spørgsmaalet er imidlertid, om de ikke netop i de to sidste Aar have været særligt høje, fordi man har søgt til Anstalten med Kapitalforsikringer, hvorved det Tillæg, som regnes Driftsfonden til gode, er blevet særligt stort. Grunden til, at man har søgt disse Forsikringer i Anstalten i større Maal end tidligere, er ganske sikkert Rentenedgangen, og det kunde dog være, at det er et forbigaaende Fænomen. Imidlertid skal jeg vedblivende have Opmærksomheden henvendt paa dette Forhold, idet jeg er enig i, at hvis Tantiemerne

virkelig skulde stige fremdeles, maa der nødvendig ske en Omordning af Forholdet. Derimod vilde jeg for mit Vedkommende sætte megen Pris paa, at en Omordning af dette Forhold i alt Fald kommer til at bero til næste Aar.

Den ærede Ordfører omtalte dernæst et lille Beløb, som var udbetalt paa statistisk Bureaus Konto som Rest af Medhjælpssum. Der foreligger her ganske vist en Fejl, men dog ikke en saadan Fejl, som den ærede Ordfører forudsatte, nemlig at man havde ladet et Beløb gaa over fra det ene Regnskab til det andet. Det gjorde Finansministeren ogsaa opmærksom paa sidste Aar, da der var en tilsvarende Post paa det da foreliggende Regnskab. Det har man ikke gjort, man har udbetalt i Supplementsperioden, altsaa inden for selve Regnskabsaaret, det, der var til Rest af Medhjælpssummen, saa at hele Medhjælpssummen er bleven forbrugt. Fejlen er da der, at man i Stedet for at sige: Udbetalt til A., B. og C. saa og saa meget, har sagt: Udbetalt Rest af Medhjælpssummen. Det er jo ikke ordentlig Regnskabsførelse, og denne Fejl skal blive rettet i Fremtiden. — Hvad Gendarmeriet angaar, forekommer det mig, at den ærede Ordfører gik ud fra, at Regnskabet for Afviklingen af Gendarmeriet ikke havde været forelagt Statsrevisorerne; men det er ganske sikkert ikke rigtigt. Imidlertid kan jeg sige, at hvis det virkelig skulde være rigtigt, at Regnskabet for Afviklingen af Gendarmerikorpsset ikke har foreligget Statsrevisorerne, skal jeg drage Omsorg for, at det sker. Men jeg er, som sagt, overbevist om, at det ikke er rigtigt. Statsrevisorerne have faaet Regnskabet, og skulde der mangle Detailler deri, maa det være Statsrevisorerens egen Sag at skaffe sig disse Detailler ved at rekvirere dem. Jeg ved ikke af, at der i saa Henseende er rekvireret noget som helst, som ikke er blevet meddelt Statsrevisorerne, saa jeg tror, at denne Sag er fuldstændig i Orden.

Hvad Vestindien angaar, maa jeg sige, at det jo er et Spørgsmaal, som er gammelt og vanskeligt at klare. Vi have søgt at klare det paa mange Maader. Lige fra Firserne har der været fremsat Lovforslag sigtende dertil. Det kom frem igen i 1890 og var fremme til 1895, men det lykkedes jo ikke at naa til Enighed om en Ordning. Jeg skal fremdeles overveje dette Spørgsmaal, som stadig maa ligge enhver Finansminister paa Sinde, men jeg kan i Øjeblikket ikke udtale mig nærmere om, hvorledes en Ordning i saa Henseende skal søges. Den